

New York Timesi bestsellerite autor

LINDA GOODNIGHT

MÄLESTUSTE
MAJA

Honey Ridge'i romaan

Linda Goodnight
THE MEMORY HOUSE
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Linda Goodnight
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08313716
ISBN 978-9949-25-950-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Kui kaalusin leinateemalise raamatu kirjutamist,
siis polnud mul õrna aimugi, et ka mina satun kirjutamise ajal
selle piinarikka emotsiooni kätte.
Purunenud südame ja jäägitu armastusega
pühendan käesoleva romaani
meie seast lahkunud Travis Goodnightile,
parimale pojale, keda ema võiks eales tahta.

1

„Laps on mehe isa...“
– William Wordsworth

Tennessee, Nashville, tänapäev

Vabadus on nagu omamoodi vangla.

Just nii mõtiskles Eli Donovan küünarnukilt krohvisegu kraapides ja jälgis, kuidas tuttav pronksikarva Buick keeras kõnnitee äärde maja ette, mida ta parajasti renoveeris. Tema sisemus tuksatas, ta viskas krohvilabida maha ja lõi selja sirgu. Mida ta jälle on teinud?

Buickist väljunud mees kohendas oma sinist lipsu ja heitis majale põgusa pilgu. Mehed takseerisid teineteist viivu ja Eli lõi pilgu maha. Omal ajal võinuks ta ükskõik kellele silmavaatamises ära teha. Rasked ajad ja küpsus olid teda muutnud. Ta ei tahtnud enam kellegagi võidelda. Kõige vähem oma kriminaalhooldajaga.

Eli kõndis sõnatult üle haljendava muru, möödus vedelevatest puidujääkidest ja ehitusprügist. Ta ei olnud enam ülbe ja uhke, kuid ärev tunne kõhukoopas valmistas talle endiselt piinlikkust.

„Eli,“ katkestas härra Clifford pingelise hetke. „Kuidas läheb?“

„Hästi.“ Kõnetatu peatus kohtuametnikust poole meetri kaugusel ning silmitses tolle kiilaneval pealael pärlendavat higikirmet. Ärevana ja kartes endale karuteenet osutada, otsustas ta ära oodata, mida tulijal öelda on.

„Sain täna hommikul ühe telefonikõne.“

Eli ootas edasi, oskamata midagi küsida või kosta. Kui ta ütleb midagi mõtlematut, siis võib Clifford seda vääriti tõlgendada või esitada küsimusi, millele Eli ei osanud vastata. Sääraseid küsimusi leidis alati.

Kriminaalhooldaja õngitses taskust paberi ja sirutas tema poole. „Üks naine nimega Opal Kimble otsis teid vangla kaudu üles. Ta soovib teiega rääkida. Tal pidavat olema midagi pakilist arutada. Ta mainis kedagi Mindy-nimelist.“

Eli uudistas kollast märkmepaberit ning tema kabuhirm süvenes. Ta limpsis kuivanud huuli ja tundis krohvisegu mekki. „Mindy?“

„Kas peaksin midagi teadma? Kui olete teinud midagi...“

Eli torkas vahele: „Ei ole. Mindy on mu vana sõber. Kas Opal mainis veel midagi?“

„Ei, ta jättis ainult numbri ja palus tungivalt, et teiega ühendust võtaksin. Järeldan sellest, et tegemist on millegi olulisega.“

„Kaheldav.“ Mindy oli armas hing. Nähtavasti oli naisel temast kahju hakanud ja ta soovis veenduda, et Eliga on kõik hästi. Eli keeldus mõtlemast ühele teisele asjaolule, sest oli kindel, et parem on, kui naine temast ei kuule.

„Teile kuluks sõber ära.“

See vahemärkus jahmatas Elid. Kuue kuu jooksul, mil ta oli Pete Cliffordit tundnud, polnud mees ilmutanud tema vastu midagi peale umbusalduse, justkui oodates, millal endine vang piire ületab, et saaks ta tagasi haisvasse rotiurkasse saata.

„Mul pole häda midagi.“

„On teil juba telefon?“

„Ei.“

Clifford haaras vöölt enda telefoni. „Helistage talle.“

Eli kõhkles ainult viivu ja võttis siis pakkumise vastu. Polnud mõtet kriminaalhooldajat ärritada. Ta võis ju helistada vanaprouale, kellega polnud eales kohtunud. Küsida, mida too soovib, ning naasta tööle. Ta vajab raha.

Nüüd takseeris ta veidi aega uhket mobiiltelefoni. Tema äraoleku ajal oli nii mõndagi muutunud. Tehnika arenes vägukiiirusel ja puurisolijad jäid ajast maha.

Ta sisestas numbri ja tundis sisimas heameelt, kui Clifford auto poole suundus. „Annan teile ühe minuti.“

„Täna,“ kostis Eli tõredalt, kuid oli siiski tänulik. Ta ei suhtunud heategudesse kergekäeliselt.

Kõnele vastas naisehää, mis oli järsem, kui Mindy kirjeldatud muldvanalt tädikeselt võinuks oodata.

„Preili Kimble? Eli Donovan räägib.“

„Lõpuks ometi te helistasite, poisu.“

Eli tardus kõneleja hääletooni peale, kuid vaikis. Ta keskendus muule, nagu oli harjunud vangimajas rasketel aegadel tegema – lasi naisel kõneleda ja kuulas üksnes poole kõrvaga. Tema pilku püüdis kudrutav sinirästapaar, kes laskus maapinnale kurameerima. Ta koguni muigas pisut, ehkki see oli talle puine ja võõras tegevus. Juba vabanemisest saadik oli ta olnud loodusest lummatud. Tõusev päike, laperdav liblikas, rehve nuuskiv koer. Loodus tõi kaasa rahu ning lõi mäslevasse hinge helgust. Suures meeleheites ja enesehaletsuses oli ta unustanud lihtsad hüved, mida oli kunagi nii endastmõistetavaks pidanud.

Opal ütles tema kõrva sisse midagi, mis köitis tähelepanu. Eli keskendus taas kõnele. „Mida te ütlesite?“

„Ütlesin, et Mindy jättis teile mõned asjad ja ma tahan, et tuleksite neile järele.“

Eli vahtis, kulm kipras, silmapiiri poole, mille kohal rippus üksik pahaendeline hall pilv. „Jättis mõned asjad? Kas ta polegi seal?“

Järgnes kõrvulukustav vaikus, mis pani rinnus pitsitama.

Viimaks jätkas Opal leebemal toonil. „Arvasin, et teate. Mindyt ei ole enam.“

„Kuhu ta siis läks?“ Mitte et Eli oleks väga pingutanud, kuid ta ei saanud vanadaamist sotti.

„Teise ilma, Eli.“ Opali hää, murdus. „Mindy on surnud.“

Virsikuaia külalismaja, tänapäev

Julia oli pojale tol viimasel hommikul lahkumissuudluse kinkinud. Ta oli selles kindel. Vist. See toiming oli neil lausa rutiiniks muutunud. Haara seljakott, torka karp lõunasöögiga lapsele pihku ja anna talle magus musi, et ta võiks bussi peale tormata. Julia oli alati jälginud, et poeg bussile jõuaks. Nii ka seekord, ehkki hiljem oli ta seda tuhat korda kahetsenud. Oleks ta vaid lapse kooli sõidutanud või hoopistükki koju jätnud, sest poeg oli olnud tol viimasel imelisel, kohutaval hommikul tõeline unimüts.

Möödunud oli kuus aastat, kuid õudus ja lein ei andnud ikka veel järele. Teadmatus ajas Julia Presley vaikselt hulluks. Säärastel üksindushetkedel, iseäranis vahetult enne uinumist ja kohe pärast ärkamist nagu praegu, saabusid mõtted kulutulena, enne kui ta jõudis need peast tõrjuda. Tõrjumises oli ta osavaks muutunud.

Enamiku päevi elas ta kuidagiviisi üle ja vahel suutis end kokkugi võtta. Ent kõige hullemad olid päevad nagu tänane. Michaeli sünnipäev. Poiss oli elus. Ta pidi seda uskuma. Ja ometi oli väljakannatamatult raske kujutleda, kelle kätte poeg on sattunud või mis on temaga juhtumas või juhtunud. Julia kannatas selle siiski välja, sest tal polnud valikut. Ühel heal päeval märkab keegi poissi rahvasummas või pääseb too vangistusest välja ja tuleb koju. Sedalaadi imesid tuli aeg-ajalt ette ja ammu kaotsi läinud, ent hiljem leitud lapsed andsid Juliale lootust.

Michael saanuks täna neljateistkümneaastaseks ega olnuks enam suurte silmadega väike poiss, kes vihkas vanniskäimist ja armastas porilompe. Kas ta oleks pikk ja painduv nagu isa ning kas ta kurvastaks väga, kui kuuleks, et emme ja issi läksid pärast tema kadumist aasta jooksul lahku? Et just tema oli nende närust abielu koos hoidnud ja tema puudumisel ei suutnud nad teineteist trööstida? Nad olid loopinud vastastikku

alusetuid süüdistusi, mis oli nii õõvastavale kuriteole ääretult nõme reaktsioon. Ainuke süüdlane oli too julmur, kes röövis väikese lustaka poisikluti rahulikust linnast, kus polnud eales midagi halba juhtunud. Ja ikkagi tundis Julia end vastutavana. Mikey oli lõppude lõpuks tema laps, keda tal tulnuks hoida ja kaitsta, kuid tema oli nii olulises emakohustuses läbi kukkunud.

Ta ajas end jääsinise teki alt välja ja haaras öökapilt iPadi. Sõrmevajutusega avas ta Facebooki lehe, kust vaatas vastu kaheksa-aastase Mikey naerata nägu ning selle kõrval arvutiga vanemaks moonutatud robotfoto. Kas poiss näeks praegu tõepoolest niisugune välja?

Ta sirvis kommentaare, märkas käputäit sünnipäevaõnnitlusi ja sulges ohates programmi. Uudiseid polnud. Mikeyt polnud nähtud. Nagu kõigil eelnevatel hommikutel pärast seda, kui Julia oli toetajate abil pojale isikliku veebilehekülje loonud. Toetajateks olid teised emad, kes ootasid, millal nende laps koju tuleb. Enamikul päevadel ei käinud ta foorumis tühjast-tähjast lobisemas. Need inimesed mõjusid talle masendavalt ja jumal ise teadis, et ta ei suuda jälle sellesse musta auku sukelduda.

Ta palus sosinal jaksu, et järjekordne päev üle elada, riietus ja tupsutas tumedatele silmaalustele jumestuskreemi. Koidik ei olnud veel saabunud, kuid ta pidi tõusma ja toimetuste kallale asuma. Ta pidi külaliste eest hoolitsema, hommikusööki vaaritama ja terve hulga muude asjadega tegelema. Pidev tegutsemine oli oluline, rahustav teraapia. Kokandusterapia, nagu ta oma söögitegemiskirge nimetas. Kui ta töötab nõrkemiseni, siis ei kimbuta teda rõhuvad unenäod.

Ta oli iga päev tänulik nelja aasta taguse ootamatu sündmuse, Virsiku-aia külaliskamari ostmise eest. Suurest vanast ja veidrast lõunaosariigi häärberist oli tänaseks saanud külaliskamari. Kahekorruselises ehitises, mis oli üle elanud kodusõja ja sellele järgnenud poolteist sajandit, oli midagi heasoovlikku. Tol päeval, kui Valery oli tirinud ta siia „lihtsalt vaatama“, oli maja Julia justkui sooja embusesse haaranud. Ehkki kõik pinnad olid olnud ämblikuvõrkude ja tolmuga kaetud, oli tema süda rinnus hüpanud. Esimest korda kuude – või koguni aastate jooksul oli ta tundnud midagi peale meeleheite. See vana majutusasutus oli sõna otseses mõttes tema vaimse tervise päästnud. Aga ta ei teadnud veel, miks. See lihtsalt oli nii.